

naša zvezda

Živi s Cerkvijo

4. marec, četrtek SV. KAZIMIR

Poljski kraljevič, vzor lepe, čiste mladosti. Iskreno je ljubil nebeško Mater. Pogosto je mislil na Kristusovo trpljenje. Dober in usmiljen je bil do revežev. 25 let star je umrl 4. marca 1484.

6. marec SV. PERPETUA IN FELICITA

Mlada gospa Perpetua in njena sužnja Felicita sta bili katehumeni. Za vero, na katero sta se pripravljali, sta žrtvovali tudi svoje življenje, 7. marca 203. Njuni imeni se vsak dan imenujeta v stalnem delu sv. maše.

7. marec ČETRTA POSTNA NEDELJA

Evangelij: Jezus nasiti 5000 mož (Jan 6, 1—15). Veselimo se, velika noč se bliža, praznik našega odrešenja. Kristus se vedno pomnožuje kruh, še bolj čudovito, v vsaki sv. maši nam daje resnični kruh iz nebes, svoje Telo in svojo Kri v hrano za večno življenje naših duš.

Danes je god sv. Tomaža Akvinskega († 7. marca 1274), enega najglobljih mislecev in bogoslovcev vseh časov. Njegovo največje delo je Summa theologiae, v kateri obširno razlaga in utemeljuje resnice sv. vere.

9. marec SV. FRANČIŠKA RIMSKA

Ko beremo njeno življenje, imamo vtis, da je živela bolj v svetu blaženih duhov kakor pa na zemlji. Imela je namreč poseben dar, da se je živa zavedala, kako jo povsod spremlja in ščiti njen angel varuh. († 9. marca 1440.)

12. marec, petek SV. GREGOR VELIKI

Velikega ga imenuje Cerkev zlasti radi njegovega uspešnega prizadevanja za pokristjanjenje Anglosasov, pa tudi radi njegove izredne vneme za lepoto bogoslužja. On je zbral in spopolnil stare cerkvene pesmi in označil njihove napeve, ki se še danes po njem imenujejo gregorijanski koral. Sv. Cerkev je vodil od 590—604.

14. marec TIHA NEDELJA

Začenja se tretja stopnja priprave na veliko noč: čas trpljenja. Kakor žalujoča vdova si nadene Cerkev žalni pajčolan: v cerkvah se zagrnejo križi in podobne. Evangelij govori o našem velikem duhovniku, večnem in brezgrešnem, ki ga pa zaslepljeni Judje hočejo kamenjati (Jan 8, 46 do 59).

Danes je god sv. Matilde, matere cesarja Otona I. Bila je izredno ponižna in potrpežljiva v hudem trpljenju in bridkosti, katere sta ji prizadela lastna sinova, Oton in Henrik, se je njena plemenitost pokazala v še tem lepši luči. Umrla je l. 968.

19. marec SV. JOŽEF

Preprostega rokodelca, tesarja Jožefa je izbral Bog, da je varoval najdražje, kar je kdaj zemlja nosila, božje Dete in njegovo Mater. Njega, skromnega rednika Gospodovega, ki je z delom svojih rok preživel, sveto Družino slavi danes sv. Cerkev. —

(Nadaljevanje na drugi strani.)

V šoli križa

Tam v Tivoliju gledam breze in čutim, kako se vejice vdajajo opojnemu razkošju pomladnega sonca. Smejejo se, med seboj šepetajo in sanjajo, kako krasne obleke jim ljubi Bog pripravlja za pomladne svečanosti.

In v Tebi, misliš, da ne vem, mar ne rasto hrepenenju krila?

Mar niso Troje misli napete kakor lok, ki žejno čaka melodije?

Vem za vse to, in ljubim to nestrpno pričakovanje v mladih očeh...

Toda nehote mi prihaja na um, da je prav v pomladi križ v naši cerkvi na najbolj vidnem mestu. Da prav v teh dneh pojemo o »Zastavi križa« — »Vexilla Regis prodeunt«, da je prav v teh dneh, polnih upanja, nad, veselega razpoloženja, prvega sonca, prvih marjetic, ob razkošnih cvetovih hiacint, tulipanov, ciklam — vedno na vrsti križ, beseda o šoli križa, o modrosti križa in nespameti križa.

Kako je to?

To ne gre v Trojo »bučko«? Še manj v Troje sreče? Še manj, da bi volja sodelovala. Da bi rekla: Hočem križ...

Slišim Te, ko šepetaš v dnu svojega srca: »Ne, Gospod moj, moj Jezus, križa ne, trpljenja ne — pogledaj mojo mladost, pogledaj mojo dušo — ali sem vsaj malo pripravna, da križ nosim, moja ramena so šibka in...«

Križa se vsi branimo, velikega petka nihče rad ne doživlja. Celo sam Jezus je v groznici svojega človečanstva prosil Očeta: »Oče, če je mogoče, naj gre ta kelih od mene...« In šele potem pride beseda: »Troja volja naj se zgodi.«

In vsak mora v to šolo. Vsak mora napraviti vsa nekaj razredov — drugače ni zrel za sprejem v »kraljestvo luči«. Pa je velik razloček med učenci. So vmes nekateri, ki že v sami mladosti dva, tri razrede skupaj dovrše in so odličnjaki. Potrpeli znajo za čuda veliko. In jasen obraz imajo, globoke tople oči in čisto srce. Drugi zopet so že kar od kraja čisto za nič, skoro bi dejal po vaše: zabili so — nič ne razumejo te modrosti. Sami sebi se smilijo in če jih zob boli, bi radi kar spominsko ploščo na hišo — »mučenika... Saj me razumete. Nekateri pa neprestano godrnjajo, ne razumejo zakaj, pa bi radi imeli vse razloženo. Zamerijo Gospodu, da jim ne da na vsak »zakaj« — pismenega odgovora. Pa čisto radi pozabljajo, da si nakopljemo največ trpljenja sami

s svojo hudobnostjo. In če Bog dopusti, da trpimo, pač dobro ve zakaj, tedaj je to grenko zdravilo, ki nam bo pomagalo.

On sam je okusil morje trpljenja; in trpljenje radi Njega očiščuje dragulj naše duše. To je za take ljudi misterij ali skrivnost. Dejanja božja in tudi božja pripuščenja tvorijo mislično (skrivnostno) vezenino, ki jo mi vidimo le od spodaj. Od tu se vidi polna zmed ali prepričani smo, da je zgornja stran lepa in dobra.

In če pride nad vas trpljenje, če božja previdnost zahteva, da prestopite v drugi, tretji ali celo četrti razred — nič ne bodite žalostne. Dekliška duša v trpljenju pridobi, dragocena postane in še bolj močna.

Prosim, enkrat pogledj prav natančno z očmi sočutja in svojega srca nožnico spomladanskega žebrana — pa čisto zase pomisli, kako težko je bilo cvetu v temini zemlje, kako je ves povit, kako se je moral boriti z malim mečkom zoper črve — izkušnjave, zoper žuške — naše neprijatelje, zoper mraz — mlačnost in je vendar zmagal.

In razkošje pomladi ter križ — Kraljevo znamenje — imata res nekaj sorodnega v sebi. Preko zime in viharjev v zlato sonce, preko velikega petka, preko križa — do poveljanja.

»Ave Cruz — spes unica.«

P. Roman

Confiteor

*»Zakrivam si obraz,
da ne vidim svojih grehov,
svoje malomarnosti, slabosti,
malovrednosti in zlobe.*

Ne!

*Prosto hočem, ob belem dnevu,
pri jasnem soncu, v polni luči
jih pogledati,*

videti svojo slabost,

spoznati

se b e.

Videti hočem dolžnost, nalogo, delo.

Dejanja bodo govorila.«

Roké so same se zganile.

In zvok stvarí,

ki so se preobrazale, urejale

zvenél je, — hvalnica Bogú.

L. J. Žabkar

Cerkev - nositeljica lepote

Svetovne razstave v Parizu 1937 se bo udeležil tudi Vatikan. Temelj za papeški paviljon, ki bo stal na vrtu Trokadero, je že položen. Ves prostor obsega okoli 6.000 kvadr. metrov. Vatikan bo nastopil v okviru oddelka »Umetnost in tehnika« pod naslovom: »Cerkev — nositeljica lepote«. Papeški paviljon bo zgrajen v najmodernejšem slogu. Predstavljal bo cerkev. V njeni notranjosti bo mogočen glavni oltar in dvanajst stranskih kapelic. Cerkev bo imela dvanajst velikih barvanih oken. V njej se bodo zbirali katoličani iz vseh delov sveta, ki bodo prihiteli na to razstavo. Okoli paviljona bo velik park z odrom na prostem, kjer bodo igrali verske misterije.

Ali Miška laže

Za menoj so šle tri deklice. Alenka, Majda in Breda.

Alenka vsa navdušena čeblja svojima prijateljicama: »Poslušajta! Ko bom »velika«, bom šla na Japonsko za misijonarko. Reševala bom duše in skrbela za njihovo zveličanje. O, kako rada bi umrla kot mučenica!«

»Jaz se bom pa rajši poročila in postala mamica. Igrala se bom z otroki in jih vzgajala za dobre katoličane,« pravi Majda sanjavo.

Breda pa še nič ne ve, za kaj se bo odločila. Ljubi otroke, pa tudi reveže in bolnike. Sploh bi se rada kako žrtvovala.

*

Prisluškovala sem pogovoru teh svežih, mladih deklic. Sicer ni bilo lepo, vendar si tega ne jemljem prav nič k sreči, ker sem hotela te deklice spoznati. Hotela sem pogledati v nedolžne duše, še vse posute s pomladanskim cvetjem...

*

Preoblečena v miško, sem hitela za njimi. Ko so se razšle, sem sledila najprej Alenki, nato Majdi in končno še Bredi.

Kaj sem videla?

Alenka se spotoma pomudi nekaj trenutkov v cerkvi. Ko pride domov, objame mamo, bratce in sestrico, potem sede za mizo. Takoj se začne gostiti s slaščicami in si z njimi pošteno napolni sladkosnedni želodeček.

Mogoče misli, da jih v misijonih ne bo imela in si jih zdaj bolj privošči? —

Mama kara, Alenka joka... Užaljena je. Nihče je ne razume, nihče je ne mara.

Mama jo opomni: »Alenka, prični z delom!«

Hči gleda skozi okno in se ne zmeni za materine besede...

Ali prav slišim in vidim?

Novice iz katoliškega sveta

Katoliške mladinske organizacije na Poljskem imajo preko 300.000 članov: 150.700 fantov in 163.000 deklet. Vse druge organizacije so šibkejše. Na poljskih visokih šolah oz. vseučilišnih študira sedaj 48.254 dijakov in dijakinj. Večina izmed njih je včlanjenih v društvih, ki poudarjajo versko in narodno zavednost.

Stališče zdravnikov do Lurda se je v zadnjih letih zelo spremenilo. L. 1885. je obiskalo Lurd le 5 zdravnikov, v preteklem letu pa nad 700. Mednarodna zveza zdravnikov, ki proučujejo vprašanja v zvezi s čudežnimi lurškimi ozdravljenji, šteje 2217 članov iz 21 dežela.

Izmed angleških diplomatov, katerih imena pogosto beremo v dnevnem časopisju, sta dva katoličana, in sicer sir Erik Drummond, angleški poslanik v Rimu, ki je bil pred 30 leti kot mlad tajnik zunanjega ministrstva sprejet v katoliško Cerkev, in mr. Ogilvie-Forbes, angleški zastopnik pri rdeči vladi v Valenciji.

Nedavno so zborovale katoliške žene v državi Čile. Razpravljale so o potrebi priprave na materinstvo, o krščanskem pojmovanju zakona, o načinu, kako naj bi se zopet okrepilo družinsko življenje in o posvečevanju nedelj in praznikov.

V malokateri deželi je katoliško časopisje tako razširjeno kakor v Belgiji. Če računamo število prebivalstva okroglo 8 milijonov, pride po en katoliški dnevnik na vsakega osmega Belgijca, nevtralni na vsakega enajstega, protikatoliški na vsakega šestnajstega.

Po najnovejši statistiki obiše na vsej zemlji vsak teden 250 milijonov ljudi kino. Letni promet, ki ga povzroča svetovni film, znaša okrog 40 milijard dinarjev.

Katoliški list »Film-Rundschau« poroča o novem filmu »Trpljenje« po slikah sodobnega umetnika Otona Pankoka. Nadzorna centrala v Berlinu je dovolila, da se v katoliških društvih in organizacijah predvaja nov, verski film »Sveti obredi katoliške Cerkve«.

V Dubrovniku so pretekli mesec obhajali 150 letnico smrti svojega velikega rojaka Rogerja Jožefa Boškoviča (1711—1787), svetovno znanega matematika, zvezdoznanca, filozofa in pesnika. Sklenili so, da mu postavijo lep spomenik po načrtu kiparja Meštroviča, ki bo stal pred jezuitsko cerkvijo. Boškovič je bil namreč član Družbe Jezusove, v kateri je bil od svojega štirinajstega leta do njenega razpusta leta 1773. Nato je postal ravnatelj francoskega pomorskega brzojava.

(Nadaljevanje s prve strani)

Verniki se mu radi priporočajo v prošnjah za milost srečne zadnje ure. — Praznik je zapovedan.

21. marec

CVETNA NEDELJA

Evangelij: Jezus jezdi v Jeruzalem (Mt 21, 1—9). Tudi tebi daje Cerkev danes v roke palmovce ali oljkove vejice, da Kristusa spremljaš. Opominjajo te, da bodi neustrašena spoznavalka Kristusovega imena in nauka, tudi v dneh trpljenja ali preganjanja. — Pri sv. maši se danes prvič bere popis Jezusovega trpljenja kot pretresljivo slovesen uvod v bogoslužje velikega tedna.

Sole je konec. Majda v naglici pokosi, svojega brata ne utegne niti pogledati, še manj mlajše sestrice...

Pravkar se je namreč vrnila iz knjižnice, kjer je dobila krasno knjigo...

Čimprej jo mora pričeti brati. Mamo boli glava in želi, da bi Majda pazila na sestrico, ki še ni shodila. Toda ona nima časa. Kdo bo pa bral »Luč z gora?«

*

Breda je nataktnjena. Nobena stvar ji ni všeč.

Svoje prijateljice ni videla, ali bolje... je ni hotela videti. Profesorica matematike, ki jo ima Breda tako rada, jo je karala... Ni napravila naloge, ker ji je bila predolgočasna. Tudi ni hotela spremiti Stanke, ker bi sicer ne mogla videti Mirjam, svoje najboljše tovarišice...

*

Videti je, da sem si izbrala slab dan, ko sem se preoblekla v miško. Daleč je od besede do dejanja.

Kako čudna priprava za mučeništvo, materinstvo in za popolno samožrtvovanje!

Miška

Raztresen mozaik

I.									II.
Do	os	iv	en	na	ja	lj	iz	lg	
še	je	at	ka	na	jz	ka	kr	ga	
ne	že	su	je	pa	lo	la	za	ev	
ta	pr	no	nd	so	an	či	ta	od	
gr	av	ta	du	an	ev	al	ra	ob	
ep	en	en	ra	tka	ap	ob	ov	Prešera.	

Rešitve pošljite do 15. III. — Uprava bo dala štiri nagrade. — Nikar ne izrezujte zlogovnice iz lista!

Mimi

Jezus in Jožef

*Prava je svetost preprosta:
sredi dela, sredi posta
kakor školjka skrito snuje,
kakor lučka v oknu čuje,
vsem je nje prijazen svet,
kder želi, v pozdrav razlit.*

*V tvojo radost, Sinek ljubi,
misli Jožef in se trudi;
v tvojo radost, o Marija,
mož modruje in razvija
klopčič dni, da zadnji nit
mu prešine zadnji svet.*

S. S.

Kraljica mučenica

8. februarja je poteklo 350 let, kar je morala nesrečna škotska kraljica Marija Stuart (1542—1587) položiti svojo glavo pod sekiro. V to kruto smrt jo je obsodila na osnovi krivičnih obdolžitvev njena sorodnica, angleška kraljica Elizabeta, potem ko jo je imela dolgih devetnajst let zaprto v raznih angleških ječah.

Kraljica Marija se ni smrti nič ustrašila. Na morišče je šla v najlepši obleki, z razpelom v desnici. »Srečno se štejem, da morem svojo kri preliti na zahtevo sovražnikov Cerkve,« je izjavila, ko so ji prebrali smrtno obsodbo. Zadnje trenutke je porabila, da je molila za papeža, za Cerkve, za svojega sina (poznejšega kralja Jakoba I.) in za svojo največjo sovražnico, angleško kraljico. Njeno čisto, verno, kraljevsko srce se lepo razodeva v njeni oporoki: »Opirajoč se na križ mojega Zveličarja, priporočam svojo dušo presveti Trojici in priprošnjam častitljive Device Marije in vseh svetih angelov. Z njihovo priprošnjo in zaslužnjem upam doseči večno zveličanje. Da bom pa mogla vstopiti v nebeško blaženost s čistim in skesanim srcem, odlagam sedaj vsako maščevalnost za vse žalitve, obrekovanje in trpljenje, ki sem ga prestala. Naj vsem mojim sovražnikom Gospod Bog vse odpusti, kakor ga tudi sama prosim, da bi mi odpustil vse moje napače.«

Kot junaško ženo idealnih stremljenj je ovekovečil Marijo Stuart nemški dramatik Schiller v posebni žaligr. Lepo nam slika plemenito ženo in njen čas španski pisatelj Coloma v romanu »Kraljica mučenica«, ki je preveden tudi v naš jezik.

Vir modrosti

Mladi grof iz Akvina, ki je vstopil v dominikanski red in študiral na najslavnejših evropskih vseučiliščih, je nekega dne obiskal učenega frančiškanskega patra Bonaventuro (1221—1274). Hotel si je ogledati njegovo knjižnico, vir njegovega znanja in modrosti. A glej, do bri pater Bonaventura prime svojega nekaj let mlajšega prijatelja za roke, pelje k preprosti delovni mizi in pravi: »Glej, Tomaž, to je vir, iz katerega zajemam svojo modrost!« Tomažev presenečeni pogled je obstal — na velikem, stoječem razpelu z Jezusom Križanim.

Njo sem žalila

Davno je že bilo in kakor težkih, temnih sanj se spominjam onega dne. Ne vem, kaj sem storila, a prav ni bilo. Zresnilo se je vedno prijazno lice, ugasnil je ogenj v modrih očeh, skrb je začrtala preko čela dve ostri gubi. Pogledala me je s pogledom ranjene ljubezni.

Zbežala sem. Prehud je bil ta pogled. Naj bi zakričala, naj bi me kaznovala kakorkoli, samo pogledala naj bi me drugače. Pred tem pogledom sem zbežala iz kuhinje na dvorišče in iskala temnega kotička, kamor bi ne segala njegova moč. Se bolj kot jaz je bežala moja duša, ki je čutila, da je izgubila ljubezen. Iskala je novo. Toda, zaman je begala sem in tja, zaman iskala. Vsa strta in izmučena se je vrnila.

»K njej grem. Prinesem ji drv, v trgovino ji grem, pa me bo morda zopet prijazno pogledala.« Počasi, boječe sem se bližala kuhinjskemu pragu. Ozrla se je. — »Mama!« je kriknila moja duša in kakor plaha srna sem zbežala preko dvorišča za hišo. Skrila sem se in krčevito jokala. »Le čemu me tako gleda, zakaj mi ne dovoli, da bi šla v trgovino.« Misli so begale sem in tja, v dušo je legla črna noč.

»Kaj ti je?« je nekdo mehko vprašal. »Mama!« sem vztrepetala, naslednji hip pa me je že dvignila nežna roka in me nesla v kuhinjo. »Tu jo imaš!« in stala sem pred njo, katere sem se danes tako bala.

»O ti! je toplo spregovorila in se nasmehnila. Izginile so ostre gube z njenega čela, njene oči so bile zopet jasne.

Nasmehnila sem se tudi jaz in zopet zbežala.

Helena

Američani se bore za dostojen film

Marca 1930. so se ameriški filmski podjetniki javno in pismeno zavezali, da nenravnih filmov ne bodo predvajali. Dano besedo pa so le slabo držali, zato so ameriški škofje kratkoma ustanovili Zvezo za obrambo dostojnosti (Decency Legion). Vsak član zveze se je moral zavezati, da ne bo posetil nobene predstave, ki žali npravni čut kristjana. Uspeh ni izostal. V kratkem času je organizacija silno narastla. Pridružili so se ji celo mnogi protestanti in Judi. In posledica: dvignila se je npravna raven filmov, pa tudi njih umetniška in splošna kulturna vsebina. Dostojni ljudje, ki so se prej filma ogibali, so ga odslej začeli posecati.

Prizadevanje ameriških katoličanov za dostojen film je papež v posebni okrožnici pohvalil in je nanj opozoril tudi vse druge kulturne dežele (gl. uradni list Acta Apostolicae Sedis 15. julija 1936, str. 249). V njej naroča Zvezi, da pri navedenem delu ne sme odnehati. Vedno znova naj poučuje člane o neizmerni škodi, ki jo povzročajo slabi filmi, a tudi o mnogostranski koristi, ki jo nudijo dobri filmi. Ker sodelujejo pri izdelovanju in predvajanju filmov tudi mnogi katoličani, jih je treba stalno opozarjati na njihovo odgovornost in na njihovo veliko npravno in splošno duhovno poslanstvo. Tudi oni odločajo, vsaj delno, ali milijoni ljudi porabijo tisoče ur v svoj dušni prid ali v svojo pogubo.

Brez farizejstva lahko rečemo, da pri nas v Ljubljani ni tako hudo kakor drugod, a povsem neoporečnega kina tudi mi nimamo. To pa zato, ker ni prave filmske kritike, ni prave cenzure, celo tam ne vedno, kjer bi jo po vsej pravici pričakovali. Morda bo prej ali slej tudi pri nas taka »Legija dostojnosti« potrebna. A že danes je potrebno, da nobena dostojna dijakinja ne poseča predstav, pri katerih se blati in žali dostojanstvo žene in dekleta.

Žingarica

(Po spominih piše Janko Mlakar.)

19. Nepotrebna skrb.

Mentor iz Trnovega mi je takole svetoval: »Vodite dekleta po Stoiu, Begunjščici in drugih gorah. Potem bodo utrujene, pa boste imeli v koči mir. Tega sveta sem se še precej držal, seveda kolikor mi je vreme dopuščalo.

Takoj drugi dan popoldne sem jih peljal na Jezerca na kislo mleko. Zvečer sem jim pa naznanil za sredo dva izleta, na Zelenico in Bled.

Emerencijana in njene tri prijateljice so me prosile, da bi smele na Bled. Hotele so obiskati svojo profesorico, gospo Kornelijo, ki je bila svoje dni moja učenka. Prosil sem gospodično Dionizijo, da bi jih peljala tja. Njim so se pridružile še druge deklice, ki bi se bile rade okopale v jezeru.

V sredo zjutraj smo izletniki zgodaj vstali. Takoj po zajtrku smo odšli proti Zelenici. Ker smo se držali preveč Završnice, smo onkraj Jezerc zgrešili pot. Zato smo morali prelezti precej strmo pobočje, da smo prišli zopet na kolo-voz. Na srečo ni bilo poleg ne Smaragde, ki sme samo po ravnem hoditi, ne Evlalije, ki ima slabo srce. Simforosa je svojih 65 kil čudovito lahko nosila in šla kakor gams. Hrizanta je bila vedno tik pred menoj, čeprav ima po zdravnikovem spričevanju pljuča na hrbet prirashčena, in tudi ostale so veselo plezale kakor koze, da sem bil prav zadovoljen.

Na Zelenici, nekoliko nad Karaulo, smo si izbrali lep prostor poleg žuborečega potočka ter se utaborili. Imeli smo prost pogled na Nemški vrh in druge gore ter po dolini navzdol.

Naenkrat se oglasi pod nami glasno ukanje, o katerem nisem vedel, ali je prišlo iz moškega ali ženskega grla. Kmalu nato se pa prikaže na ovinku Trifona, ki nam je nosila z Javornika meso. Vse deklice, zlasti še njene součenke so jo veselo pozdravile.

»Kaj pa je tebe prignalo za nami?« prašam jo začudeno, ker sem vedel, da je starši ne puste radi za cel dan od doma.

»Ata je rekel, naj neso meso hlapec, jaz naj pa grem plet. Mama pa je rekla, da moram perilo likati. Ker nisem vedela, koga naj ubogam, in se nisem hotela nikomur zameriti, vzamem hitro nahrbtnik, pobašem vanj meso, sedem na kolo ter jo odkurim proti Mostam. V Žingarici sem pa zvedela, da ste šli na Zelenico, sem jo pa udrila za vami.«

»Kaj pa je v Žingarici novega? Ali so blejske 'romarice' že odšle?«

»Ne vem, mislim pa, da so, ker nisem razen enega fanta nikogar videla.«

»Kakšnega fanta?«

»Najbrž je videla Abdona,« skušala me je Modesta potolažiti, Gorgonija ji je namreč že pošepnila, da »grdo gledam«.

»Abdon ni bil. Spremil je dekleta čez Gosjak do Vrbe. Trifona, kje si videla tistega fanta?«

»Hodil je okrog hiše; kaj je hotel, pa ne vem. Mudilo se mi je, pa ga nisem prašala, kaj išče. Mislim, da je bil najbrž kak dijak.«

»Seveda, Bebičin fant,« mislil sem si. »Sedaj bosta pa lahko kar cel dan skupaj; mene pa ni doli, da bi ju razgnal. Morebiti je pa šla na Bled. Če se le nista zmenila in je zato doma ostala.«

»Ali veste, če je Bebica šla na Bled?«

»Kakšna Bebica?« zasmejala so se dekleta.

»V naši kongregaciji ni nobene s tem imenom,« je rekla Geminijana. Morebiti je pa iz stolne. Potem jo pa moraš ti poznati, Celza.«

Pa Celza je tudi ni poznala. Najbrž nobena izmed njih ni vedela, kateri doma tako pravijo, pa je pod tem imenom niso poznale.

»Ali veste, katere so ostale v Žingarici?«

»Petronila, Higina, Hrizogona, Evlalija,« začela je naštevati Baziliska.

»Nimfa je tudi rekla, da ne pojde na Bled,« pristavila je Blanda.

»Nimfa! Morebiti pa nji pravijo doma Bebica. Toda, da ima Nimfa fanta, ko je tako pamena deklica, tega ne morem verjeti. Kaj mi je že njena mama na kolodvoru naročevala...?«

»Zakaj ste pa postali tako slabe volje?« me zmoti v mojih mislih Hrizanta.

»Saj nisem slabe volje, samo nekaj mi je prišlo na misel. Pa dekleta, ura je že deset, moramo naprej.«

Odšli smo dalje proti smučarski koči, do katere smo imeli še kake pol ure. Nad nami se je bočilo modro nebo, sonce je sijalo, jaz pa le nisem mogel priti do dobre volje. Fant, »ki je hodil okrog hiše«, Nimfa in druge deklice, ki so ostale v Žingarici, so mi hodile ves čas na misel.

Katera je Bebica? Ali je ta fant tisti, pred katerim jo moram varovati?«

Pred Smučarsko kočjo, okrašeno s polomljenimi »dilecami«, smo sedli k mizi ter naročili čaj. Tu pride mimo majhen droben fantek ter me vljudno pozdravi. Bil je neki tretješolec, ki mi v Ljubljani večkrat pri sv. maši streže.

»Ta je tisti fant, ki je hodil okrog Žingarice,« mi pojasni Trifona.

»Hvala Bogu!« sem si mislil in postal takoj boljše volje. Na moje vprašanje, kaj je iskal v Žingarici, mi je povedal, da je prejšnji teden, ko je bil fantovski kongres, pozabil v koči levo nogavico in žepni robec. Dobil je oboje pri Perpetui, ter sedaj hitel čez Sv. Ano v Trzič.

Po »kosilu« smo šli na mejo pogledat na Koroško. Ko smo posedli po zeleno obraščenih skalah, je prišel neki gospod ter se nam pridružil kakor bi spadal k nam. Povedal je, da preživlja svoj dopust v planinah, ime in stan je pa zamolčal. Da bi se ga znebili, so me deklice prosile, da bi šli domov. Nekoliko časa nas je še spremljal, potem je pa

odšel proti Smučarski koči. Tu zapazim, da ni Baziliske.

»Stekla je naprej po neki drugi poti,« je rekla Školastika, »aha, tamle leti.«

In res smo jo zagledali onstran jarka, kako je hitela po strmem pobočju navzdol.

»Le počakaj, Baziliska,« zažugal sem ji, ko je prisopla do nas. Prihodnjič te navežem na vrstico kakor psička. Kakor vidim, mi tvoja mama ni zastonj zatrjevala, da si zrela za vrv.«

»Kadar grem z očkom v planine, lahko plezam po skalah kakor hočem, pa se ne boji prav nič zame.«

»To je znamenje, da nimaš zanj nikake vrednosti. Zato na njegov račun lahko zaideš ali se ubiješ; na mojega se pa ne boš.«

To si je tako k srcu vzela, da je potem ves čas za menoj hodila. Hijacinta je pa nekoliko pešala. Aniceta, ki jo je spremljala, je rekla, da je zjutraj pozabila vzeti neke praške, ki jo »usposablja« tudi za najhujše ture.«

Ker se je pripravljalo na dež, bi se bile deklice rade podvzvale, pa sem jim rekel, da ne smemo Hijacinte in Anicete zadaj pustiti. In tako smo se počasi gugali po kolovozu navzdol, ter opazovali, kako se nam je od Bleda sem bližala nevihta.

Ujela nas je nekoliko pred Jezercem. Sedaj se je pokazalo, da tudi dež »usposobi« za najhujše ture. Hijacinta jo je namreč tako brisala proti koči, da jo je Aniceta komaj dohajala.

Naliv pa ni trajal dolgo. Ko se je zvedrilo, smo jo mahnilo naprej in bili v dobrih dvanajstih minutah v Žingarici.

Kmalu za nami so prihitele tudi »Blejke«. Dež jih sicer ni posebno močil, zato pa toliko bolj podil.

Naše »mucike« so bile z izletom jako zadovoljne, zlasti še, ker jih je gospa Kornelija oborožila zoper dež s plašči in jopicami. V njih so namreč imele najboljšo poroštvo, da jo pojdejo zopet obiskat.

»Naša Zvezda«

Izdaja jo Škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo uredniški konzorcij (dr. T. Klinar).

Izhaja ločeno za dijake in diakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane:

celoletno 1936/37 za oba dela . . . 30 Din.
celoletno 1936/37 za en del . . . 15 Din.
posamezna (ločena) številka po znižani ceni za diakinje . . . . . 50 Din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavlajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Pred škofijo 12/II (stolno župnišče).

Tiska Jugosl. tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).